

Ž I V L J E N J E

F E R D O K O Z A K

Meni ni bilo življenje nikdar račun,
meni je bilo življenje zmirom le božji dar,
hrana srca in krvi,
da ta klas moje duše zori,
kolikor bo štetih dni in danih moči.

Včasih je kruhek trd in grenak, pa ga ješ,
kot bi pogačo drobil,
s skrito solzo — a vendar ješ,
ker si lačen — in to je zakon brez glasnih in odveč besed.
Včasih si utešen in bi se z vsem igral
in razmetal svoj delež v veter in po cestah.
Toda življenje se razmetati ne dá.
Preden nisi vseh drobtinic pobral,
preden nisi vsemu, kar je tvoje, sebe dal,
si odrezan cvet, v nožnici meč
brez zmage in brez poraza častnega.

Meni ni bilo življenje nikdar račun.
Dolgo sem mislil, da ob strani stojim,
dolgo me je bilo vsakega dneva strah.
Vendar je vse,
kar si izmisliš zase in za svet napuh in laž.
Človek ni več, kakor v zemlji kal in solnce njegov vrtnar.
Meni je bilo življenje zmirom le božji dar.

V P O G O V O R U S S A M I M S E B O J

K A R L O K O C J A N Č I Č

(Pred zadnjo pomladjo.)

To je bila noč bridkosti, ura samote, ura otožnosti;
noč, ko nam od neizjokanih solz bolešno otečejo oči;
ko ni pod božjim nebom niti enega človeka, da bi mu svojo
izmučeno glavo naslonil v tolažeči objem naročja;
ko odgovarja tesnobnim krikom duše le negotovi udar korakov
tvojih po trdem tlaku.
Pridi, moj ljubljeni
(kajti edini sem, ki te resnično ljubi),
pridi!